

Чичо Вили.

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЕСЕ.

Наближаваше Великдень. Рано една сутринь малкиятъ Пенчо и сестричето му Пенка се излежаваха въ леглата си и тихо се разговаряха:

— Утрѣ е Великдень. Всички дѣца ще иматъ хубави червени яйца, само ние нѣма да имаме, — каза Пенчо.

Миналата година нали и ние имаме? Не помнишъ ли? Но тогава мама бѣ още жива, — отговори Пенка.

— Ахъ, Пенке, колко бѣше хубаво тогава! Азъ немога да забравя милата ни мама; тя бѣ тъй добра и колко много ни обичаше!

— Да, тогава бѣхме щастливи, — отговори Пенка съ сълзи на очи. — Но Богъ я взе при себе си и ние останахме сами. Слѣдъ врѣме татко доведе новата ни майка. Той ни каза, че и тя ще ни обича както милата ни майка, но ние не вѣрвахме и не се радвахме, защото мислѣхме за добрата ни майка, която бѣ отдавна станала вече красивъ ангелъ.

— Да, Пенке, мама трѣбва да се е обърнала на много хубавъ ангелъ, — отговори Пенчо. — Новата ни майка е зла и не ни обича, защото мащехитѣ майки не обичатъ дѣцата си, това го знаа отъ приказки-тѣ. Тя нѣма да ни донесе червени яйца отъ Великденския заякъ.

— Имашъ право, — добави Пенка. — Тя нѣма нищо да ни подари.

Слѣдъ това тѣ млъкнаха и се замислиха. Изведнажъ вратата се тихо отвори. Дѣцата се прѣсториха на заспали. Майката полека доближи до леглата имъ и внимателно сложи нѣщо на столоветѣ. Послѣ колѣнични до леглата имъ и нѣжно ги загледа.